

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 205/2024
19.03.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Мирољуба Томића, Татјане Вуковић, Дубравке Дамјановић и Александра Степановића, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела крађа из члана 203. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Зорана Стојановића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Зрењанину К 63/21 од 19.04.2023. године и Вишег суда у Зрењанину Кж1 239/23 од 03.01.2024. године, у седници већа одржаној дана 19.03.2024. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Зорана Стојановића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Зрењанину К 63/21 од 19.04.2023. године и Вишег суда у Зрењанину Кж1 239/23 од 03.01.2024. године, у односу на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног, у преосталом делу, одбацује као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Зрењанину К 63/21 од 19.04.2023. године окривљени АА оглашен је кривим због кривичног дела крађа из члана 203. став 1. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од три месеца. На основу члана 258. став 1. ЗКП, оштећеном „Н & М Henne and Mauritz“ доо, досуђен је део одштетног захтева, па је окривљени обавезан да оштећеном накнади штету у износу од 32.144,00 динара, у року од 15 дана по правноснажности пресуде под претњом извршења, док је оштећени, за преостали недосуђени део одштетног захтева до 40.179,00 динара, упућен на парницу. На основу члана 264. став 1. ЗКП, окривљени је обавезан на плаћање судског паушала у износу од 7.000,00 динара, у року од 15 дана по правноснажности пресуде под претњом извршења, а трошкова кривичног поступка није било.

Пресудом Вишег суда у Зрењанину Кж1 239/23 од 03.01.2024. године одбијена је, као неоснована, жалба браниоца окривљеног АА, а првостепена пресуда је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА, адвокат Зоран Стојановић, због повреда закона из члана 84, 16. и 438. став 2. тачка 2) ЗКП, са предлогом да Врховни суд побијане пресуде преиначи или укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање.

Врховни суд је, на основу члана 488. став 1. ЗКП, доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Врховном јавном тужиоцу, па је у седници већа коју је одржао без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство, у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости, те је након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА је неоснован, у односу на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, док је у преосталом делу недозвољен.

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче да се побијане правноснажне пресуде заснивају на незаконитом доказу – ЦД-у који садржи видео запис са камера продајног објекта оштећеног „Н & М“ у Зрењанину од 14.01.2020. године, са образложењем да у списима предмета не постоји наредба суда за претресање уређаја за аутоматску обраду података и опреме на којој се чувају или се могу чувати електронски записи, у смислу члана 152. став 3. ЗКП, нити је таква наредба издата од стране јавног тужиоца. При томе, полиција, о предузимању радње претресања спорног ЦД-а који садржи видео запис није обавестила јавног тужиоца. Бранилац у захтеву, даље наводи да је неприхватљив став другостепеног суда да предметне камере надзиру јавне површине односно објекте, с обзиром да је у конкретном случају управо супротно, исте надзиру простор у приватној својини, а спорни ЦД је достављен полицији од стране оштећеног, који је приватно лице.

Изнете наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног, Врховни суд оцењује као неосноване, из следећих разлога:

Из списка предмета произлази да је Полицијска управа у Зрењанину, пошто је овлашћено лице оштећеног пријавило да је дана 14.01.2020. године од стране НН лица извршена крађа гардеробе из означеног објекта, о догађају обавестила Основног јавног тужиоца у Зрењанину и дана 24.02.2020. године против НН лица поднела кривичну пријаву Ку 317/20 због кривичног дела крађа из члана 203. став 1. КЗ. Након што је полиција оперативним радом утврдила да постоје основи сумње да је окривљени АА учинио предметно кривично дело Основном јавном тужиоцу у Зрењанину је од стране ПУ у Зрењанину достављен извештај Ку 317/20 од 09.04.2020. године, као допуна кривичне пријаве од 24.02.2020. године, и уз извештај је достављен и ЦД са видео записом учињеног кривичног дела. У доказном поступку на главном претресу извршено је извођење доказа репродукцијом снимка видео надзора достављеног на ЦД запису.

Према одредби члана 286. став 1. ЗКП, ако постоје основи сумње да је извршено кривично дело за које се гони по службеној дужности, полиција је дужна да предузме потребне мере да се пронађе учинилац кривичног дела, да се учинилац или саучесник не сакрије или не побегне, да се открију и обезбеде трагови кривичног дела и предмети који могу послужити као доказ, као и да прикупи сва обавештења која би могла бити од користи за успешно вођење кривичног поступка.

Врховни суд налази, а супортно наводима захтева, да сигурносне камере не представљају уређај за аутоматску обраду података нити опрему на којој се чувају или се могу чувати електронски записи, па самим тим полиција није предузела доказну радњу претресања исте, већ је обављен преглед садржаја претходно изузетог видео записа снимка надзорних камера из објекта оштећеног, па су самим тим оцењени као неосновани наводи да је за ту радњу, у смислу члана 152. став 3. ЗКП, била неопходна наредба суда.

При томе се, по оцени овог суда у конкретном случају ради о предмету који је прибављен од стране полиције предузимањем потребних мера да се пронађе учинилац и обезбеде трагови кривичног дела у оквиру овлашћења из члана 286. став 1. ЗКП, о чему је јавни тужилац обавештен достављањем ЦД-а са видео снимком уз цитирани извештај којим је допуњена кривична пријава. Према томе, по налажењу овога суда, видео запис снимка са надзорне камере представља предмет који је подобан да служи као доказ неке чињенице која има значај за правне односе и као такав се може извести као доказ у кривичном поступку, јер је у питању ЦД на коме се налази снимак забележен сигурносним камерама које су постављене ради заштите безбедности људи и имовине, које надзиру јавне површине, односно објекте или простор, с обзиром на то да се, у конкретном случају ради, о снимку сигурносних камера из трговинског објекта оштећеног, који се налази у тржном центру где је учињено предметно кривично дело.

Имајући у виду изнето, Врховни суд налази да предметни ЦД са видео записом, представља законит доказ и по начину прибављања и по својој садржини и да се самим тим на истом пресуда може заснивати, из којих разлога су оцењени као неосновани наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, којима се указује на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

Бранилац окривљено у захтеву, даље, указује да је суд наведени видео запис погрешно оценио и да се на основу истог не може утврдити да је окривљени учинио предметно кривично дело, којим наводима бранилац правноснажну пресуду оспорава због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, односно повреде закона из члана 440. ЗКП.

Поред изнетог, бранилац у захтеву указује и на неразумљивост изреке пресуде, односно повреду закона из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП, и при том наводи да су разлози пресуде у погледу висине штете која је нанета оштећеном, нејасни и недовољни, чиме је учињена повреда закона из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП.

Како чланом 485. став 4. ЗКП, која прописује разлоге због којих окривљени, односно његов бранилац, сходно правима која има у поступку у смислу члана 71. тачка

5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке или поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека, због повреда закона из члана 438. став 1. тачка 11), 438. став 2. тачка 2) и члана 440. ЗКП, то је Врховни суд захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, у овом делу, оценио као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни суд је на основу члана 491. став 1. и члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар – саветник
Весна Веселиновић,с.р.**

**Председник већа – судија
Бата Цветковић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић